

Andre bøker i BLÅLYS-serien:

Pyramidemysteriet

Mysteriet med det forbudte bildet

**HANNE KRISTIN
ROHDE
MYSTERIET MED YOSUF**

© 2019 Kagge Forlag AS

Omslagsdesign: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Logo: Trine + Kim designstudio

Sats: Dag Brekke | akzidenz as

Papir: Holmen Book Cream 80 g, 1,8

Boka er satt med: Sabon 12/18

Trykk og innbinding: Livonia Print

ISBN: 978-82-489-2455-5

Kagge Forlag AS
Tordenskiolds gate 2
0160 Oslo

www.kagge.no

1

Astrid og Yusuf går sammen inn til timen. Det er fredag før høstferien. De bobler av glede over noen dager fri. Ingen planer. Ingen lekseprøver. Bare rideturer med Rocky og masse tid sammen. Hun kikker bort på ham der han henter fram bøker i den andre enden av rekka med bokskap. De sorte, blanke krøllene, den gylne huden, de mørkebrune øynene som akkurat nå leter etter norskboka. En liten kribling danser seg vei gjennom kroppen og slår følge med henne helt inn til vindusrekka på første rad.

Yusuf sitter på motsatt side av klasserommet, nest bakerst på veggrekka. Hun snur seg, men han er opp-tatt med Peter og Gabriel som har laget seg et eget hjørne der bak. Det gjør ikke noe. De kan snakkes senere. Plutselig blir hun oppmerksom på Marie. Klas-sens leder. Marie bestemmer. Marie og hoffet hennes,

Beate og Amina. Nå har Marie klatret opp på stolen og står selvsikkert og klapper i hendene.

– Hør etter alle sammen, roper hun.

De lange krøllene hennes faller mykt nedover ryggen. Den sorte buksa stanser ved ankelen, et par centimeter over de hvite joggeskoene som fortsatt er skinnende hvite. Den rosa genseren går helt i kant med bukselinningen. Marie stryker håret vekk fra ansiktet og genseren glir opp. Det blinker i noe. Hun har fått piercing i navlen! Astrid klarer ikke å la være å stirre. Det er så langt unna hva hun selv ...

– Er det stemning for en klassefest, roper Marie og kaster et kjapt blick mot døra der læreren når som helst kan komme stormende. For det er det han gjør. Kommer alltid litt sent, som om han alltid har noe som er litt viktigere enn elevene.

Vill jubel. Alle guttene og Ine plystrer høyt med to fingre i munnen. Astrid har aldri fått til akkurat det der.

– Vi begynner klokka sju, roper Marie. – Mamma og pappa drar på hytta klokka tre i dag. Det betyr at vi har hele huset for oss selv ...

Et nytt blick på døra før hun fortsetter. – Alle tar med det de skal drikke, så vi er sikre på at vi har nok.

Hun nøler et øyeblikk. – Jeg mente brus, altså.

En ny pipekonsert fra gutta, men den er ikke alvorlig ment. Alle i klassen har signert på en avtale med skolen om å holde seg unna rusmidler. Astrid er glad for at Marie presiserte at hun mente brus.

Marie ler kokett og tar noen dansetrinn på stolsetet. Alle klapper. Slenger oppmuntrende tilrop. Astrid ser seg rundt. Noen har reist seg og hoier. Andre sitter på plassen og klapper. Ine og Maya, hennes beste venninner, sender tommel opp mot henne. Hun smiler tilbake, samtidig som det kjennes som om Astrid faller ned i en trang brønn. Hun vet ikke hvorfor. Klassefest er jo gøy.

– Dette er norsktime, ikke dramatime, sier en voksen stemme.

Lærer Tom står ved kateteret og forsøker å se streng ut. Astrid tror han er omtrent like gammel som pappa, altså rundt førti. Marie fniser og hopper ned. Læreren følger henne med blikket til hun sitter der hun skal sitte.

Astrid liker norsktimene. Språk er spennende. *Ord* er spennende. Uten språk er vi fattige, pleier pappa å si. Han er advokat og lever av å sette ordene sammen til argumenter. Ordene er bare en liten del av vår

kommunikasjon, sier farmor, som er opptatt av all kunnskapen vi kan få fra universet. Hvis vi vil. Astrid tenker at de begge har rett. Forsiktig snur hun seg mot Yusuf. Fanger blikket hans. Hun skal på klassefest sammen med *ham*. Yusuf. De skal ta følge. Hun skal pynte seg, kanskje få hjelp av farmor til å sette opp det lange, røde håret i en stilig topp. Eller kanskje er det nok med en hestehale med noe hår hengende løst ved ansiktet. Yusuf kommer til å ha hvit T-skjorte og olabukse. Hvis hun velger den turkise kjolen, blir de skikkelig fine sammen, og da ...

– Hvor er du hen, Astrid?

Læreren har åpenbart stilt et spørsmål, og hun aner ikke hvilket. Hun hører fnising bak seg. Astrid ser forbi ham og bort på tavla. Så kaster hun et kjapt blick på Ine, som forsøker seg på en temmelig uforståelig miming bak Toms rygg. Det er bare å legge seg flat.

– Unnskyld, sier Astrid. – Jeg fikk ikke med meg ...

– Du må følge bedre med, sier han.

Hun kjenner varmen skyte opp i kinnene, og nikker. Læreren vandrer nedover langs pultradene, og stiller spørsmål til nesten alle. Astrid slipper ham ikke av synet. Hvis han spør henne igjen, skal hun svare. Idet han er på vei tilbake til tavla med ryggen til klassen,

hiver Marie en lapp til Yusuf. Astrid stivner. Det virker som om Yusuf ikke fikk med seg hvor lappen kom fra. Han leter med blikket og stanser ved Marie. Så smiler han og legger en hånd over lappen akkurat idet læreren snur seg mot klassen.

Hvorfor gjør Yusuf det? Astrid kjenner hvordan knuten i magen vokser. Hun forsøker å ta det rolig. Det er klart han må skjule lappen. Ellers ville jo læreren tro at det var han, Yusuf, som hadde skrevet den.

Astrid stirrer på Marie. Blikkene deres møtes. Astrid himler med øynene mot henne, og i det samme vet hun at akkurat det burde hun ikke ha gjort.

2

Yusuf forsvinner ut av klasserommet sammen med Peter, Astrid skynder seg etter. Hun bare *må* snakke med ham. I det samme kjenner hun en dytt i ryggen og noen som drar henne med seg rundt og bak klasseromsdøra og presser henne opp mot veggen. Marie. Bak henne står Beate og Amina.

– Du holder deg unna, sier Marie lavt.

– Unna hva? spør Astrid mens hun forsøker å komme seg løs.

– Unna festen, sier Marie.

– Hvorfor det?

– Fordi ingen liker deg.

– Dust, svarer Astrid og vrir seg løs.

Hun går forbi trekløveret og mot korridoren, men Beate holder henne igjen.

– Si unnskyld, sier hun.

– Hæ?

– Be Marie om unnskyldning.

– Dust, gjentar Astrid i stedet.

Ikke tale om at hun vil be Marie om unnskyldning.

– Drit i det, sier Marie bak henne. – Hun kan heller sitte hjemme og skrive «dust» fem hundre ganger med penskrift mens vi har klassefest, og levere det til meg på søndag morgen.

Jentene ler. Beate flirer bredt, og Astrid kjenner at pusten hennes lukter av snus. Overleppa er rund. Astrid er sikkert ti centimeter høyere, men Beate er sterk. Hun spiller fotball sammen med Ine, og Ine sier at ingen tør å takle henne, unntatt Ine selv. Astrid kommenterer ikke lukta.

– Hvis du viser deg hjemme hos meg, er du ferdig, sier Marie og lugger henne hardt i hestehalen. – Forstått?

Astrid ønsker seg langt vekk. Vekk fra klassen. Vekk fra skolen. Vekk fra Marie og den dumme festen. Sammen med Yusuf.

– Så fjern du ser ut, da?

Ine napper henne i ermet. Fotball-Ine som mange kaller henne, fordi hun er skolens desidert beste

fotballspiller. Hun gruser alle gutta også. Til og med de beste på tiende trinnet.

– Du må gå inn på Facebook og melde deg på festen, sier Maya. – Marie må vite hvor mange som kommer.

– Det er ikke så enkelt, sier Astrid.

– Skal du reise bort?

– Jeg får ikke lov å komme.

– Hvem sier det?

Astrid forteller om opptrinnet bak klasseromsdøra.

– Meld deg på, og se hva som skjer! sier Maya. – Legg hele dritten over på Marie. Hvis alle i klassen ser at du blir utestengt, blir det bråk.

Hun trekker den sorte boblejakken tettere rundt seg.

Astrid leter etter arrangementet på mobilen mens fingrene blir kalde i høstvinden.

– Jeg finner det ikke.

– Joda, gruppa heter klassefest 8B, sier Ine.

– Hvis du går bak og ser hvem som ligger som mottakere, er ikke Astrid der, sier Maya.

Astrid svelger. Hun har jo ikke gjort Marie noe. De er ikke venner, men heller ikke uvenner. Hva er det som skjer?

– Hvor mange er invitert? spør Astrid.

Også hun må trekke jakken omkring seg mens venninnene teller navnene. Jakken hjelper ikke, kulden kommer innenfra.

– Alle, sier Ine. – Alle utenom deg.

– Det er ikke lov, sier Maya. – Det står i skolereglene at ...

– Elevrådsreglene, retter Ine. – Elevrådet vårt har besluttet at alle skal inviteres hvis det er klassefest. Hvis det bare er jentefest, skal alle jentene inviteres, og om det bare er gutter ...

– Du kommer, fastslår Ine. – Vi kan gå sammen. Alle tre.

– Fire, sier Maya og gliser. – Yusuf slipper ikke denne jenta av synet, vet du vel.

Astrid forsøker å le, men det kommer ingen lyd. Hun er ikke bedt på festen. Alle skal dit, bare ikke hun.

– Marie har nok en skjult plan, sier hun med tjukk stemme.

Venninnene ser på henne.

– Hva mener du? spør de.

– Yusuf, sier Astrid. – Hun sendte ham en lapp i timen.

– Hva stod det?

- Vet ikke.
- Spør ham!
- Så klart.

Hun trekker pusten dypt. Husker alle de gangene hun har vært på fly med pappa og sett flypersonalet demonstrere surstoffmasken. Hun har alltid lurt på hvordan det vil være å puste i et rom med oksygenmangel. Her hun står kjennes luften tung, som om oksygenet er brukt opp.

- Hvis du er utestengt, går ikke vi heller!

Ine setter hendene på hoftene, og ser akkurat ut som det hun er kjent for på fotballbanen: Knalltøff og veldig sterk. Det lyse håret henger pinnerett i hestehalen, men det er det eneste på henne som er spinkelt.

– Mange vil sikkert reagere når de finner ut at jeg ikke er invitert. Og da er det Marie, og ikke jeg som kommer i et dårlig lys ...

Ordene høres ikke så verst ut, men det er som om de faller ned i den mørke brønnen hun følte på da Marie stod på stolen. Den som ikke skal til Marie må jo ha gjort noe helt forferdelig ... Alle vil lure på hva hun har gjort, og hun har jo ikke gjort noe, men hvem vil tro henne når Marie sier noe annet, og hva vil Yusuf tro når hun ikke er invitert?

En ny tanke treffer henne like hardt som det kalde vannet i hageslangen når de leker vannkrig i hagen ... Tenk om Yusuf har blitt sammen med Marie uten at hun vet det, at lappen var en beskjed om å slå opp før festen ... og at det er derfor hun ikke får komme?

– Du burde si ifra til faren din, hører hun Maya si et sted langt borte.

– Aldri i livet!

– Da gjør jeg det.

Maya setter øynene i henne. – Hva skal vi med en sånn skoleregel om den ikke følges?

– Jeg er *død* om jeg sladrer, sier Astrid.

– Jeg kan snakke med Beate, sier Ine. – Etter kampen i ettermiddag.

Astrid trekker på skuldrene.

– Du må gjerne prøve, men hun stod fremst i rekka i stad ...

– Hva er det med deg egentlig? spør Ine. – Jeg kjenner deg ikke igjen. Du som alltid ser nye muligheter, saker fra andre vinkler ... Uten deg hadde jeg ikke vært i live etter det som skjedde i sommer!

Øynene flommer over. Tårene renner fritt nedover kindene, og hun skynder seg å snu ryggen til skolegården og alle medelevene.

– Hun jakter på Yusuf, hvisker Astrid. – Marie tar det hun vil ha. Det vet alle. Og hvis jeg sladrer til elevrådet om den festen, vil Yusuf helt sikkert synes jeg er teit. Dessuten, hvem kan motstå Marie?

I det samme kjenner hun en neve på skulderen.

– Kan jeg få låne deg litt?